

Bygningen af dette Skib, men derimod mener jeg, der kan finde en nyttig Overvejelse Sted af, om man ikke med god Grund kan forandre Skibets Karakter, saaledes at det kan blive mere tjenligt til Formaal, som det kan antages, Marinen vil have i Fremtiden, end det vil være, hvis Arbejdet fortsættes saaledes, som det hidtil har været planlagt. Men det hører jo til de Enkeltheder, om hvilke jeg vistnok tør sige med Tilknytning til adskillige Erfaringer fra de forløbne Aar om Forhandlinger i Finansudvalget, at der ikke vil blive store Vanskeligheder ved at komme overens.

Jeg maa i denne Forbindelse sige til det ærede Medlem, der talte paa Socialdemokratiets Vegne, at jeg før ikke gjorde nogen Bemærkning om det af ham udtalte Ønske om, at der skulde bygges Dampfærger og skaffes Tonnage ved Hjælp af Orlogsværftet. Det ærede Medlem vil vide, at naar han udtalte dette Ønske, var han allerede i Overensstemmelse med Virkeligheden, idet der allerede foregaar Bygning af Dampfærger paa Orlogsværftet, og jeg kan føje til, at der er truffet Aftale om at forberede Bygningen af en Kuldampere paa Orlogsværftet.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing sagde — og deri tror jeg, han var enig med den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti ligesom med mig —, at naar det først var klart, hvorledes vor Stilling mellem Staterne vilde blive, var det ønskeligt, at vort Militærvæsen blev ordnet saa hurtigt som paa nogen Maade muligt. Jeg tror, at det Ønske nærer hele Befolkningen, og jeg tror, den nærer det Ønske, at den Kommission, der nu nedsættes, ikke skal blive en Kommission, der arbejder og virker med samme besindige Langsomhed, som prægede den Kommission, der nedsattes i Aaret 1902. Men hvis det skal være muligt, efter at den mellemfolkelige Ordning er fastslaaet, hurtigt at komme til et Resultat her, maa man nødvendigvis paa det nærværende Stadium ikke indskrænke sig til den Undersøgelse af Fortiden, som de to ærede Talere har dvælet ved, men ogsaa tage Arbejdet med Hensyn til Forberedelsen af Fremtiden op, og jeg kan ikke tro andet end, at saa snart vi kommer til Kommissionsarbejdet, vil de to ærede Medlemmer vise sig meget hurtigt at blive enige med Regeringen om dette.

Det ærede Medlem sagde endelig, at han skulde ikke indlade sig synderligt paa

Spørgsmaalet om en Folkeafstemning. Han haabede, at alle Partier kunde blive enige om vort Militærvæsen i Fremtiden, og saa var en Folkeafstemning jo ikke nødvendig. Jeg kan gerne slutte mig til det Haab, men jeg er ikke helt sikker paa, at det fuldstændig gaar i Opfyldelse. Selv om det viser sig, at alle Partier bliver enige om væsentlige Hovedpunkter, som f. Eks. Københavns Befæstning, hvor jeg næsten ikke kan tænke mig den Mulighed, at vi ikke skulde kunne blive enige om det Standpunkt, jeg her har udtrykt, er der jo Mulighed for, at der vil blive andre væsentlige Punkter, hvor der ogsaa i Fremtiden vil vise sig Uenighed. Det er naturligvis kun i saa Fald, at en Folkeafstemning behøves og kan antages at have praktisk Betydning. Hvis der er fuldkommen Enighed i Rigsdagen, og hvis der heller ikke viser sig stærke Strømninger i Befolkningen overfor en saadan fra alle Sider i Rigsdagen vedtagen Foranstaltning, kan man sige, at Spørgsmaalet om en Folkeafstemning er et rent teoretisk Spørgsmaal uden nogen som helst praktisk Betydning. Men hvis der skulde ske dette, at vi kom til at staa i en Situation, der blot i nogen Grad lignede den Stilling, vi stod i, da Militærlovene af 1909 gennemførtes, er det rigtignok min Overbevisning, at da vil der ogsaa kunne opnaas Forstaaelse om, at det ikke vilde være forsvarligt endnu en Gang at gennemføre en ny Ordning, om hvilken der ikke var Enighed mellem danske Partier, uden at lade Afgørelsen bero paa en Folkeafstemning.

Endnu skal jeg blot tilføje, at det ærede Medlem ogsaa gjorde nogle Bemærkninger i Tilknytning til, hvad jeg havde sagt om, at vi ved den kommende Ordning skulde bestræbe os for at undgaa for store Forpligtelser for Danmarks Vedkommende. Jeg vil i den Anledning gerne understrege, at det Synspunkt, jeg har med Hensyn til den kommende Ordning, er ikke dette, om vi paatager os lidt mere eller mindre byrdefulde Forpligtelser med Hensyn til økonomiske Ofre, ja end ikke med Hensyn til personlige Ofre. Men det, jeg anser for det afgørende for den danske Stat at hævde under Forhandlingerne om denne Ordning, er, at den danske Stat ikke kommer til at paatage sig militære Forpligtelser, der bringer den i Tilværelsesfare gennem mulige Forpligtelser til at kaste sig ind i Kampe mellem Stormagter, der meget vel